

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 września 2020 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z powództwa G. G. przeciwko (...)S.A. w W. o odszkodowanie i wynagrodzenie zasądził od (...)Spółki akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz G. G. kwotę 8.113,55 złotych tytułem wynagrodzenia za październik 2018r. i listopad 2018r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 listopada 2018 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z (...) w Ł. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi kwotę 573,43 zł (tytułem zwrotu wydatków sądowych od uwzględnionej części powództwa, zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania oraz nadał wyrokowi w zakresie zasądzonej kwoty rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5000,82 zł.

Powód reprezentowany przez pełnomocnika zaskarżył powyższe orzeczenie w części tj. w zakresie w jakim Sąd oddalił jego powództwo i zasądził koszty.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1.naruszenie prawa materialnego:

- art.45 § 1 k. p. w związku z art.30 § 4 k. p. przez błędną wykładnię i uznanie, że dokonane przez stronę pozwaną wypowiedzenie umowy o pracę nie było niegodne z prawem z uwagi na wskazanie nieprawdziwej przyczyny wypowiedzenia określonej jako niezdolność do pracy z powodu orzeczenia o niepełnosprawności wydanego przez (...) w Ł.;

- art. 30 §4 k. p. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że przyczyna wypowiedzenia określona jako niezdolność do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku stwierdzona orzeczeniem o niepełnosprawności powoda jest prawdziwa, konkretna, rzeczywista i uzasadnia podjęcie decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy z powodem;

2.naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na treść wyroku:

- art. 227 § 1 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i pominięcie dowodu z pisemnego oświadczenia pozwanego o „sprostowaniu wypowiedzenia umowy o pracę” (dołączonego przez pozwanego do pisma procesowego z 26 marca 2019 r. sporządzonego w trakcie postępowania sądowego, po złożeniu odpowiedzi na pozew i po przeprowadzeniu pierwszej rozprawy z którego wprost wynika ,że pozwany zdawał sobie sprawę z wadliwości wypowiedzenia umowy o pracę;

- art.327¹ § 1 k.p.c. przez pominięcie w uzasadnieniu wyroku części materiału dowodowego w szczególności oświadczenia pracodawcy w postaci pisma z 20 lutego 2018 r. o sprostowaniu przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę, w której wprost i jednoznacznie pracodawca wskazał ,że wypowiedzenie umowy o pracę z 5 listopada 2018 r. zostało dokonane z powodu „niezdolność do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku stwierdzona orzeczeniem lekarskim z dnia 17 września 2018 r. tj. orzeczenia lekarskiego z 17 września 2018 r. o stopniu niepełnosprawności wydanego przez Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. , którym postanowiono zaliczyć powoda do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Podnosząc powyższe zarzuty G. G. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej (...) S.A. na jego rzecz kwoty 15 002,84 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji i w postępowaniu apelacyjnym

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zgodnie z ustawowo przyznaną kompetencją w wypadkach wskazanych w art. 387 § 2¹ k.p.c. Sąd odwoławczy sporządza pisemne uzasadnienie orzeczenia w sposób uproszczony i może odstąpić od szczegółowego przedstawienia podstawy faktycznej, czy też wyczerpującej prezentacji oceny prawnej. Sąd Okręgowy w Łodzi podziela w całości i przyjmuje za własne prawidłowo poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jako znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jak również akceptuje dokonaną przez tenże Sąd prawidłową ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego bez konieczności ponownego przytaczania (art. 387 § 2¹ k.p.c.). W ocenie Sądu odwoławczego zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i nie narusza dyspozycji powołanych przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego i procesowego.

Przechodząc do zarzutów apelacji w pierwszej kolejności konieczne jest odniesienie się do sformułowanych przez skarżącego zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do zarzutów dotyczących zastosowania prawa materialnego, ponieważ jego właściwe zastosowanie jest możliwe jedynie na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego.

Podkreślić również należy, że pomimo, iż pełnomocnik skarżącego podniósł zarzuty naruszenia art. 227 § 1 k.p.c. oraz 230 k.p.c., to jednak ich uzasadnienie w istocie zarzuca Sądowi I instancji brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i bezzasadne przyjęcie, że wskazana przez pracodawcę przyczyna, a więc utrata przez powoda możliwości pracy na dotychczasowym stanowisku pracy była rzeczywista i uzasadniała wypowiedzenie umowy o pracę. W szczególności - zdaniem pełnomocnika powoda - orzeczenie lekarskie z dnia 17 września 2018 r., mocą którego zaliczono powoda do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, nie mogło stanowić przyczyny wypowiedzenia, a co więcej, pozwany dopiero w trakcie postępowania sądowego przed Sądem I instancji dokonał sprostowania wypowiedzenia umowy o pracę.

Niemniej jednak - wbrew zarzutom strony apelującej - Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c., który stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Natomiast skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych tj. w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego.

Zatem dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości bowiem konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2002 r., sygn. akt II CKN 817/00).

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia przeprowadzone dowody, w tym opinie biegłych sądowych, którzy jednoznacznie wskazali, że powód nie może dźwigać ciężarów większych niż 5 kg, co jest równoznaczne z brakiem możliwości świadczenia pracy na dotychczas zajmowanym stanowisku pracy. Co więcej, ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że pozwany nie ma możliwości zatrudnienia powoda na innym stanowisku pracy.

Skarżący zdaje się nie dostrzegać kolejności zdarzeń następujących po sobie po wydaniu przez Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w dniu 17 września 2018 r. orzeczenia o niepełnosprawności powoda, które nie stanowiło bezpośredniej przyczyny niedopuszczenia powoda do świadczenia pracy, ponieważ dopiero orzeczeniem

lekarskim z dnia 4 października 2018 r., wydanym przez lekarza medycyny pracy, stwierdzono, że powód jest niezdolny do pracy na dotychczasowym stanowisku pracy właśnie ze względu na stan zdrowia i po tym właśnie badaniu doszło do wypowiedzenia umowy o pracę.

Oczywistym w ocenie Sądu Okręgowego jest, że samo orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 17 września 2018 r. nie mogło stanowić skutecznej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, tym niemniej jednak, rolą Sądu Rejonowego było zbadanie sprawy pod kątem tego czy wskazana przez pracodawcę przyczyna wypowiedzenia (nie data orzeczenia) była rzeczywista tj. czy powód rzeczywiście utracił możliwość pracy na dotychczasowym stanowisku. Prawdłowo przeprowadzone w tym zakresie przez Sąd Rejonowy postępowanie dało odpowiedź pozytywną.

W świetle powyższej tezy bez żadnego znaczenia pozostaje złożenie przez pracodawcę oświadczenia o sprostowaniu oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy o pracę. Oświadczenie to faktycznie nie mogło odnieść żadnego skutku. Przedmiotem badania przyczyny wskazanej w wypowiedzeniu powodowi umowy o pracę była jego zdolność (niezdolność) do pracy, bez względu na błąd w dacie orzeczenia lekarskiego.

Wynika stąd, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom apelującego – prawidłowa. Zarzuty skarżącego sprowadzają się w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego.

Dokonana zatem przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego w powyższym zakresie uwzględniająca wszystkie aspekty sprawy, okoliczności, twierdzenia i zaprezentowane dowody.

Jest ona więc wszechstronna, zgodna z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania, a zatem odpowiada wymogom, jakie stawiają jej przepisy art. 233 i 327¹ § 1 k.p.c. i jako mieszcząca się w granicach swobodnej oceny dowodów zasługuje na akceptację Sądu II instancji tak jak i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne tegoż Sądu.

Sąd I instancji nie dopuścił się więc uchybień procesowych, które miałyby wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a zaskarżony wyrok odpowiada wskazanemu w jego uzasadnieniu prawu materialnemu i nie narusza żadnego ze wskazanych w apelacji strony pozwanej przepisu prawa.

Dochodząc do poprawnych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy w konsekwencji dokonał prawidłowej subsumcji prawnej.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi w oparciu o art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

SSO Ireneusz Łaski SSO Paulina Kuźma SSO Agnieszka Domańska - Jakubowska

S.B.